

ství od stolu a lože zamítl, ježto nemůže se připustiti výhrada dalších soudních jednání o rozdělení společného jmění a o jiných vzájemných nárocích manželů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 105 obč. zák. mají manželé žádající o dobrovolný rozvod býti předvoláni před soud a tu před soudem potvrditi, že jsou dohodnuti o majetkových poměrech a výživném (roz. manželčině). Obě strany sice v žádosti udaly, že se dohodly, ale, když byly předvolány k soudu, manžel prohlásil, že dohodu tu neuznává za platnou, v čemž je prohlášení, že on dohodnut není. To není formalismus, když se ta podmínka tak klade. Sice i prohlášení v soudním podání, že jsou dohodnuti, bylo by prohlášením před soudem, ale zákon žádá výslovně, by prohlášení to učinili před soudem, když k němu k vůli tomu byli osobně předvoláni, a musí to tedy učiniti vždy ústně před soudem při roku k vyšetření toho nařízeném; to znamená, že když se úmysl té neb oné strany v mezičase změnil, že platí tento a nikoli prohlášení dřívější, od něhož upustil: dohoda musí býti potvrzena, když soud rozvod povoluje a nestačí, potvrzena-li je jen pro dobu, když manželé o rozvod žádali. Zákon to bere vážně a žádá splnění podmínky v přítomnosti. Mohla by se sice zdáti pro moderní nazírání podmínka, aby manželé o majetkových poměrech byli dohodnuti, přežitkem, avšak když při sdělávání zákona rozlukového předpis ten nebyl škrtnut a platí nezměněně dále, nezbyvá, než aby se s tím strany smířily. Křivda se jim neděje, neboť, praví-li, že jest jim spolužití nesnesitelné (rozvrat), bude jim, když to dokážou, povolena třeba i rozluka, aniž by o majetku a výživném musili býti dohodnuti. S tohoto hlediska zřejmo, že otázka, zda je ku platnosti tvrzené dohody třeba notářského spisu čili nic, jest zcela vedlejší a nepřijde na ni. Nicméně jest ještě podotknouti, že, jakkoli § 105 obč. zák. žádal pouze, by manželé před soudem potvrdili, že jsou dohodnuti o majetku a výživném a soud že jim bez dalšího vyšetřování má rozvod povolití, toto ustanovení bylo změněno a podmínka učiněna vlastně přísnější, neboť dvorní dekret ze dne 25. srpna 1819, čís. 1595 sb. z. s. v § 8 a po jeho vzoru i min. nař. ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. z. v § 7 stanoví výslovně, že dobrovolný rozvod nelze povolití, nejsou-li obě strany o uspořádání majetkových poměrů a výživném úplně a bezpodmínečně vyrovnáni, což je jiné než podmínka, aby to pouze »potvrdili«, že vyrovnáni jsou, t. j. musí to býti pravdivé, což i nejnovější nauka ještě docela přehlíží; tak praví na př. Krainz-Ehrenzweig, Fam. R. 1917 str. 74 výslovně, že se soud musí spokojiti i s nepravdivým tvrzením manželů, že se vyrovnali. V daném případě však to ani potvrzeno není, nýbrž manžel výslovně tvrdí, že vyrovnání za platné neuznává, že ho tedy není.

Čís. 7106.

Zákon o silostrojích ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.

Uplatňován-li náhradní nárok též na základě jiných zákonných usta-

novení, než § 1, 2 a 3 poslední odstavec zákona nebo jen na základě jiných předpisů zákonných, neplatí promlčecí lhůta § 6 písm. a) zák., nýbrž promlčecí lhůta podle příslušných zákonných ustanovení.

(Rozh. ze dne 31. května 1927, Rv I 1232/26.)

Žalobě o náhradu škody z úrazu automobilem proti řidiči automobilu bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání, jež napadá rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), jež spatřuje v tom, že odvolací soud neuznal žalobní nárok na náhradu škody vzniklé žalobci z automobilového úrazu za promlčený, jak bylo žalovaným namítáno, není opodstatněno. Podle § 6 písm. a) zákona ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák., o němž žalovaný opírá námitku promlčení, promlčuje se nárok na náhradu škody z automobilového úrazu ve lhůtě 6 měsíců počítajíc ode dne, co poškozený zvěděl o škodě a o osobě náhradou povinné, ale jen tehdy, zakládá-li se náhradní nárok na ustanovení §§ 1, 2 a 3 poslední odstavec uvedeného zákona. Uplatňován-li náhradní nárok též na základě jiných zákonných ustanovení nebo jen na základě jiných předpisů zákonných, neplatí kratší promlčecí doba § 6 písm. a) zákona ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák., nýbrž má místo promlčení podle dotyčných jiných zákonných ustanovení, najmě, uplatňován-li nárok na náhradu škody podle občanského zákona, platí tříletá lhůta promlčecí § 1489 obč. zák. To plyne netoliko z doslovu úvodní věty § 6 zákona ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák., nýbrž a zvláště z § 7 tohoto zákona, dle něhož dále jdoucí ručení podle jiných zákonů a podle občanského zákona není při automobilových úrazech vyloučeno, a plyne to, pokud se týče ručení podle občanského zákona, i z § 8 uvedeného zákona, neboť v tomto paragrafu se mluví a poukazuje též na občanský zákon jako na zákon, který při náhradních nárocích z automobilových úrazů také přichází k použití (srov. Randa: Schadenersatz, 3. vydání str. 170, rozhodnutí Gl. U. n. ř. čís. 5087, 5117 a 5806). V souzeném případě domáhá se žalobce náhrady za ušlý výdělek a za zmenšenou způsobilost k povolání na žalovaném jako řidiči automobilu při nehodě ze dne 2. dubna 1923, při níž přišel k úrazu, z něhož mu vzešla požadovaná škoda, jednak odvolává se na ustanovení § 1 zákona ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák., jednak s odvoláním se na to, že žalovaný nehodu zavinil. Uplatňoval tudíž žalobce také ručení žalovaného podle všeobecného zákona občanského. Nižší soudy na základě provedených důkazů uznaly, že žalovaný nehodu zavinil, protože nedbal výstražného upozornění žalobcova a jel na zatáčce neopatrně. Tento výrok nižších soudů o svém zavinění žalovaný nenapadá. Tím jest dán případ ručení podle občanského zákona, jak uvedeno, též žalobcem uplatňovaný a platí podle toho, co shora řečeno ohledně promlčení náhradních nároků ža-

lobcových tříletá promlčecí lhůta podle § 1489 obč. zák. Protože do podání žaloby ze dne 28. května 1925 tříletá lhůta již, hledíc k době nehody, neuplynula, není žalobní nárok promlčen a odvolací soud právem žalobcův nárok za promlčený neuznal. Dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s. dle toho není opodstatněn.

Čís. 7107.

K nicotnosti smlouvy podle § 879, druhý odstavec čís. 2, obč. zák. dlužno přihlédnouti z úřadu. Pokud se nepřičí předpisu § 879, druhý odstavec čís. 2 obč. zák. úmluva, již klient postoupil právnímu zástupci číselně určenou část svého nároku zálohou na zástupčí útraty.

(Rozh. ze dne 31. května 1927, Rv I 1570/26.)

Josef B. byl pojištěn u žalované pojišťovny proti požáru. Když vyhořel, uznala žalovaná pojišťovna požární škodu penízem 16.800 Kč. Žalobce zastupoval Josefa B-a ve sporu proti pojišťovně a dal si jím postoupiti část jeho pohledávky (15.000 Kč) proti žalované pojišťovně k úhradě útrat, jakož i hotových výloh a jako zálohu na budoucí palmár. Spor pojišťovny s Josefem B-em týkal se bezúčinnosti a neplatnosti rozhodčího výroku, jímž byla pojišťovna uznána povinnou zaplatiti Josefu B-ovi 31.432 Kč 40 h. Josef B. ve sporu proti pojišťovně zvítězil. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalující advokát na žalované pojišťovně zaplacení 15.000 Kč postoupených mu Josefem B-em. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Prvý soud zamítl žalobní nárok jedině z toho důvodu, že žalobcova smlouva s Josefem B-em jest nicotna podle § 879 obč. zák. a tedy žalovanou stranu neváže. Leč při tom přehlíží první soud tyto podstatné okolnosti: 1. že část pohledávky Josefa B-a za žalovanou stranou nebyla vlastně spornou, neboť do výše 16.800 Kč byla žalovanou stranou uznána, takže tato v podstatě nesporná pohledávka převyšovala sumu postoupenou žalobci. Nebyla tedy vlastně postoupena část předmětu sporu; 2. že nárok na náhradu sám o sobě nebyl vůbec sporným, nýbrž jen výše náhrady a že o tuto výši nebyl veden spor, nýbrž že šlo o její stanovení rozhodčím. Výše škody nebyla tedy vlastně předmětem sporu před soudem a nelze říci, že postupem části pohledávky převeden byl na žalobce předmět sporu (jeho část); 3. že předmětem sporů před soudem nebyla pohledávka Josefa B-a z náhrady škody, nýbrž že šlo o určení právního poměru k žalobě podané na Josefa B-a, 4. že žalobce dal si část pohledávky B-ovy za žalovanou postoupiti jako zálohu na svou palmární a expensní pohledávku, že tedy nepřevodil na sebe předmět sporu, by se snad obohatil lepším jeho výsledkem, než jaký mohl klient očekávati, nýbrž že je tu vlastně zcela normální případ zálohy poskytnuté advokátovi, jenom že ve formě postupu části pohledávky, kterou má klient za svým odpůrcem. To vystupuje tím jasněji v souzeném případě, kde postoupena byla suma čí-